

ammenheng mellom ruter og rutenett i de to fylkene. Det er dessuten lagt opp til et **praktisk** samarbeid mellom foreningene på en rekke områder. Nord-Trøndelag Turistforening har således et sekretariatsamarbeid med TT om blant annet medlemskartotek, kontingent og regnskapsopplegg. En veletablert turistforening som Trondhjems Turistforening vil dessuten kunne bistå med assistanse og erfaringer på en rekke praktiske områder vedrørende rutemerking, bygging av hytter m.m.

Samarbeidet mellom foreningene innebærer også visse ytelser for medlemmene i de to foreninger. Medlemmer av begge foreninger betegnes «fellesmedlemmer» og har selv sagt fulle rettigheter i begge foreningers distrikt. Medlemmer i NTT kan fritt velge om de vil være fellesmedlem eller bare være tilsluttet NTT. (distriktsmedlem) I og med denne samarbeidsavtalen har NTT nå et medlemstall på 600 medlemmer iberegnet fellesmedlemmer. Samarbeidet med TT har så langt fungert utmerket, og intensjonene i samarbeidsavtalen er fulgt opp på en fin måte i praksis.

NTT står foran et krevende arbeid når det gjelder å bygge ut et tilbud for fotvandrere i fylket. Med de kontakter som allerede er etablert håper foreninga allerede sommeren 1980 å kunne tilby kvarteravtaler og en del hytter på sentrale steder langs rutene. Det tas sikte på å etablere sammenhengende muligheter for overnattingssteder i passende dagsetapper i fra Meråker i sør og til Snåsa/Lierne i nord.

Opgavene er mange og til dels krevende for en nystartet forening. Det ligger imidlertid en utfordring i dette og dersom alt går etter vårt «handlingsprogram» burde det i løpet av en 3-års periode vært etablert et relativt godt tilbud for fotvandrere i fjellområdene Meråker - Snåsa.

Turisthytta på Bårdsgaarden

SIRI WAHL-OLSEN

Et gammelt eldhus av solid rundtømmer er Trondhjems Turistforenings «nyeste» hytte for fjellvandrere i Trøllheimen. Der det tidligere var jerngryter, flatbrødkomfyr, bakstefjøler og klesstamper er det nå kommet elektrisk lys og oppvarming, innlagt varmt og kaldt vann, vaskerom og tørkerom, ei trivelig peisestue. Eldhuset tilhører Bårdsgaarden, halvannen mils vei fra Lønset i Oppdal. Gården ligger i utkanten av Trøllheimen og er et ypperlig utgangspunkt for fotturer i dette mektige fjellområdet.

Eldhuset på Bårdsgaarden ble pusset opp og tatt i bruk som selvbetjeningshytte i mars 1977. Etter at hytta på Kåsa like nedenfor Bårdsgaarden ble nedlagt, måtte Turistforeningen se seg om etter et alternativ i nærheten, og valget falt altså på Bårdsgaarden, som ligger høyt og vakkert til oppe i lia. Det ble inngått leieavtale med eierne, Marit og Harald Berdal, som sørget for nødvendig oppussing og isolering av eldhuset.

Resultatet ble en selvbetjeningshytte av svært god standard. Den har ti sengeplasser fordelt på to rom. I nødsfall kan det bli noen ekstra plasser på flatseng og sofabenk i peisestua.

Kjøkkenet er romslig, her kan fjellvandreren selv stille seg et varmt måltid mat — hermetikk og de nødvendigste matvarene finner man i kjøkkenhyllene. Peisestua har fått nytt panel på veggene, og det er satt inn nye vinduer over hele huset. Samtidig har man forsøkt å bevare mest mulig av det gamle preget på huset. Særlig de som rager litt i høyden får stadig merke dette — mang en fotturist har pådratt seg mer enn én kul i holdet etter sammenstøt med de lave takbjelkene.

— Gården ble bygget i 1652 av min tipp-tipp-tipp oldefar. Jeg vet

ikke hvor mange generasjoner det er som har bodd her etter hans tid, forteller Marit Berdal, husfrue på Bårdsgaarden. — Den første eieren var en fredløs svenske. Han hadde diktet skjemteviser om høye her- rer i hjemlandet og for det måtte han rømme landet. Han kom seg i sikkerhet her i Oppdalsfjellene.

Den fredløse slo seg til ro på Bårdsgaarden, der det har vært sammenhengende gårdsdrift frem til i dag. Det er Vasliefamilien, fru Berdals forfedre som har drevet gården helt fra 1652. Bårdsgaarden er en relativt stor fjellgård bygd i tradisjonell Oppdalsstil. Ved siden av eldhuset og hovedbygningen står ennå en snekkerstue igjen fra forrige århundre. Fjøset er nytt og moderne, det rommer vel 20 melkekyr og noen kviger.

— Hvordan er det å ha så stor trafikk av fremmede turister inne på gårdstunet til enhver tid?

— Vi synes det er trivelig, sier fru Berdal. — Det er ikke noe mas med dem, og folk som går i fjellet er alltid blide og hyggelige. Det må være en spesiell type mennesker, tror jeg. Det er i alle fall ingen sure miner uansett forhold, folk er avslappet og greie å ha med å gjøre. Vi er forresten vant til fjellturistene her. Også før det ble selvbetjeningshytte i eldhuset tok vi imot turfolk for overnatting.

— Har det vært mye besøk siden eldhuset ble åpnet?

— Etter hvert som det er blitt kjent, har besøket stadig vokst. I 1978 var det omkring 600 overnattinger. I 1979 regner vi med at tallet blir adskillig høyere. Hytta er forøvrig så bra isolert at den kan brukes også om vinteren. I påsken var det svært godt besøk her.

— Trollheimen er jo et nokså bratt og tildels ulendt område — det er vel bare de aller sprekeste som legger turen hit?

— De fleste er naturligvis i god fysisk form. Men jeg har inntrykk av at det er stor spredning i så måte. Det er vanlige trimmere, men også mer «profesjonelle» fjellfolk å se. Alderen varierer også fra de helt unge til de som er både 60 og 70 år. I årenes løp er det også blitt en del gjengangere som kommer tilbake år etter år, så Trollheimen er tydelig populær blant fotturistene, sier Marit Berdal.

Det er bare hyggelige folk som går i fjellet, sier Marit Berdal. Sammen med Topsy ønsker hun velkommen til eldhuset på Bårdsgaarden som nå fungerer som selvbetjeningshytte for fotturister.

(Nils Toldnes)

Mot Tovatna og Meskaret i bakgrunnen.

(Nils Toldnes)

Bårdsgaarden er et fint utgangspunkt for fotturer i Trollheimen. Det går bilvei helt frem til gården, og det er mange som starter turen her. Fotturistene har mange muligheter. De kan gå vestover til Innerdalen og Kårvatn langs turistforeningens merkede løyper. Fra Bårdsgaarden kan man også følge to forskjellige ruter til Gjevilvasshytta og videre til Jøldalshytta og Trollheimshytta.

Restaurering av Gjevilvasshytta

TROND GJETTUM

Gjevilvasshytta var mitt første møte med TT. Jeg er ikke helt sikker på årstallet, men 11 eller 12 år må jeg ha vært første gangen. Sammen med mor, far og lillesøster Bente trådte jeg en julidag først på 50-tallet inn i hyttas forstue og ble ønsket velkommen av fru Haave i bunad. Velkommen til en ukes fjellferie. Med bading på Gullkysten, bestigning av Tyrikvamfjell, og de første skritt langs de rødmerkede stier. Disse stiene førte inn til det ukjente og spennende; hytter som stod avbildet på TT-serviettene og som bare kunne nåes etter lange dagsmarsjer av barske karer med ryggsekk, beksømsko, krumsnadde og falmet anorakk. Gutten Trond lyttet med spenning og beundring i peisestuen om kvelden når veteranene fortalte.

Ukesferiene på Gjevilvasshytta ble fast sommerinnslag et par, tre år. Turene langs de røde stiene ble gradvis lengre, inntil fortøyningen til den faste stasjon ble kappet, og far og 14-åringen en trøndersk sommerdag med sludd og blåst krysset en flomstor Minilla med kurs mot Jøldalshytta og eventyrlandet Trollheimen som for den senere etterhvert noenlunde voksne mann, bare blir vakrere, mer eventyrlig og mystisk, mer kjærte etter hver sommers berusende og sødmefylte gjensyn. Men det er en annen historie som en nøktern og saklig sivilingeniør ikke godt kan sette seg ned og skrive i årboken om.

Unge Trond møtte den gang i begynnelsen av 50-årene en Gjevilvasshytte som var nokså nyinnviet. Den fredede Sliperstua var flyttet opp fra Oppdal i 1922, og var den første Gjevilvasshytte for TT. I 1952 var Tingstua, den også fredet, flyttet opp fra Meldal og mesterlig sammenbygget med Sliperstua av arkitekt Roar Tønseth sr. TT's prakthytte var Gjevilvasshytta på den tid da bekjentskapet mellom TT og undertegnede startet.